

Fővárosi Ítéltábla Kijavító végzés 7.Pf.21.376/2014/11.
7.Pf.21.376/2014/4. szám alatt.

Budapest, 2015. szeptember 30.

Dr. Sággy Mária s. k.
a tanács elnöke

A Fővárosi Ítéltábla dr. Rózsavölgyi Ágnes ügyvéd (fél címe 2) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Dr. Sági György Ügyvédi Iroda (fél címe 3) által képviselt I.rendű alperes neve (alperes címe.) I. rendű, a Magyar Államkincstár (fél címe 1) által képviselt II.rendű alperes neve II. rendű alperesek ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. május 29. napján kelt, 2.P.22.755/2011/60. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 62. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja: a felperesi tulajdonszerzés megállapítására vonatkozó rendelkezést mellőzi, és annak túrésére kötelezi az I-II. rendű alpereseket, hogy az ... hrsz.-ú ingatlan 185/1000 hányadára ráépítés címén bejegyezzék a felperes tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasítja.

A Budakörnyéki Járási Földhivatal megkeresését akként módosítja, hogy ráépítés címén az ingatlan 185/1000 hányadára jegyezze be a felperes tulajdonjogát, minek következtében a felperes tulajdoni hányada - a meglévővel együtt - összesen 366/1000 részre, az I. rendű alperes tulajdoni hányada 181/1000 részre, míg ...né tulajdoni hányada 453/1000 részre módosul.

Az I. rendű alperes által a felperesnek fizetendő perköltség összegét 133.400 (Egyszázharmincháromezer-négyszáz) forintra, míg az állam által viselt illeték összegét 480.400 (Négyszáznyolcvanezer-négyszáz) forintra leszállítja, és kötelezi a felperest, hogy - felhívásra - fizessen meg 320.300 (Háromszázhúszezer-háromszáz) forint kereseti illetéket az állam javára.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybehagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg a felperesnek 60.700 (Hatvanezer-hétszáz) forint fellebbezési eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy - felhívásra - fizessen meg 427.000 (Négyszázhuszonhétezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam javára, további 640.600 (Hatszáznegyvenezer-hatszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam visel.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes és az I. rendű alperes személyenként 2/9 hányadban a társ tulajdonosai az ... szám alatt lévő ... helyrajzi számú (perbeli), kétlakásos családi ház ingatlannak. A II. rendű alperes javára 200.000 forint és járulékai erejéig jelzálogjog és annak biztosításra elidegenítési és terhelési tilalom van bejegyezve az ingatlan-nyilvántartásba az I. rendű alperes tulajdoni hányadának a terhére. Az ingatlan további 5/9 hányadának a nyilvántartott társ tulajdonosa a felek 2010. július 21. napján elhunyt édesanyja, ...né, akinek a hagyatéki eljárását a közjegyző a jelen per jogerős befejezéséig felfüggesztette. ...né és az I. rendű alperes 2000. január 12. napján írásbeli hozzájárulást adott a felperes részére az ingatlanon lévő épület bővítésére. A felperes és korábbi házastársa az elbontott melléképület (almatároló és fészer) egyik falának és földemének a felhasználásával új lakóházat építettek, melynek a használatba vételére 2005 márciusában adták ki az építéshatósági engedélyt. Ebben az időpontban az ingatlan egészének 49.408.740 forint volt az értéke, amelyen belül az új építmény értéke 9.883.693 forintot tett ki. A felperes az építkezés óta elvált a férjétől, akivel úgy állapodott meg, hogy a ráépítéssel létrehozott „198/900 tulajdoni hányad” a feleség tulajdonába kerül (a 2011. március 22-ei szerződés I. pontja).

A felperes módosított keresetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 137. § (3) bekezdése alapján elsődlegesen annak ténylegére kérte kötelezni az I-II. rendű alpereseket, hogy az ingatlan további 288/900 vagy 162/900 hányadára ráépítés címén bejegyezzék tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba (2.P.22.755/2011/53. számú perirat). Másodlagos kereseti kérelmében ráépítés címén történő tulajdonszerzése megállapítását kérte.

Az I. rendű alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Azt állította, hogy a társ tulajdonosok abban állapodtak meg, miszerint a ráépítés nem változtatja meg a tulajdoni arányokat. Kifejtette, hogy a felperes javára nem lehet figyelembe venni a ráépített részhez tartozó telekrészt, így a tulajdoni igénye legfeljebb 132/900 hányad tekintetében lehet megalapozott.

A II. rendű alperes a kereset teljesítését nem ellenezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a felperes ráépítés címén megszerezte az ingatlan 1449/4446 hányadának a tulajdonjogát, és annak ténylegére kötelezte az I-II. rendű alpereseket, hogy a ráépítés címén megszerzett tulajdoni hányadra bejegyezzék a felperes tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba. A bejegyzés érdekében megkereste az eljárásra illetékes földhivatalt. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 600.356 forint perköltséget,

egyidejűleg megállapítva, hogy 800.700 forint kereseti illetéket, valamint 234.900 forint szakértői díjat az állam visel.

Döntésének jogi indokolása szerint az I. rendű alperes védekezésére tekintettel először azt vizsgálta, hogy a társtulajdonosok kizárták-e a ráépítés jogkövetkezményeinek az alkalmazását. A bizonyítékok összevetése alapján arra a következtetésre jutott, miszerint az I. rendű alperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy ilyen tartalmú megállapodás jött létre a társtulajdonosok között. Rámutatott: a felek édesanyjának az a nyilatkozata, hogy a telekből mindkét gyermekét részesíteni kívánja, önmagában nem zárja ki a ráépítés címén történő felperesi tulajdonszerzést. Emellett ...né vallomása is megerősítette, miszerint az építkezéshez adott tulajdonosi hozzájárulásnak az volt az ellenételezése, hogy a felperes és házastársa vállalta a teljes rezsi viselését, a régi házban lévő cserép kicserélését, valamint a pincénél lévő támfal megcsináltatását. Ellenkező megállapodás bizonyítottságának a hiányában nem látta akadályát a ráépítés jogkövetkezményei alkalmazásának. A ráépítés következtében módosuló tulajdoni arányokat a régi Ptk. 137. § (3) bekezdése alapján határozta meg akként, hogy az új lakóház és az ahhoz tartozó telek együttes értékét viszonyította az ingatlan egészének a 2005. márciusi értékéhez. A felperes nyilatkozatához igazodóan az elbontott épületből felhasznált anyagokra figyelemmel csökkentette a ráépített rész értékét 1.257.266 forinttal, és így állapította meg, hogy a ráépített rész 161/494 tulajdoni hányadnak felel meg. A ráépítéssel nem érintett 333/494 hányadot az eredeti arányoknak megfelelően osztotta meg a társtulajdonosok között. A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes I. rendű alperest, hogy térítse meg a pernyertes felperes részére a jogi képviselte ellátásával felmerült ügyvédi költségét.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű alperes jelentett be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és elsődlegesen a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a felperes által megszerzett tulajdoni hányad mértékének a csökkentését kérte 666/4446 részre. Fenntartotta azt a védekezését, miszerint a társtulajdonosok megállapodása kizárta a ráépítés törvényben szabályozott jogkövetkezményeinek az alkalmazását. Vélekedése szerint a megállapodás létrejöttére utal édesanyjuknak az a nyilatkozata, hogy mindkét gyermekét egyenlően kívánja részesíteni a vagyonából. E mellett a felperes magatartása is azt juttatja kifejezésre, hogy tiszteletben tartotta édesanyjuk akaratát, hiszen édesanyjuk életében nem kívánt változtatni a tulajdoni arányokon. A másodlagos fellebbezési kérelemmel kapcsolatban kifejtette, hogy a bővítés során nem csak egyetlen fal került felhasználásra, amit alátámaszt a felperes férjének a vallomása, miszerint az ablakok és a fűtés csövek ugyanott vannak mint korábban. Ez azt jelenti, hogy a korábbi épület falait nem bontották le, így azok értékeként 2.470.920 forintot kell figyelembe venni a ráépítés következtében módosuló tulajdoni arányok meghatározása során. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem a jogszabályoknak megfelelően végezte el a számításokat, amikor a bővítmény értékét megnövelte a telek értékével, hiszen a telekrészt nem lehet a felperes javára elszámolni. A tulajdoni arányokat a bővítmény 9.883.693 forintos értékének az alapulvételével kell meghatározni, amely a felhasznált anyagok értékéhez igazodó 25%-os csökkentéssel, mindössze 74/494 hányadra kiterjedő tulajdonszerzést eredményezhet.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokain alapuló helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, hogy a szakértői vélemény alátámasztja, miszerint a ráépítéssel 17.376.336 forint értéknövekedés következett be az ingatlan egészének a forgalmi értékében. A szakértői vélemény megismerése után pontosított keresetében a ráépítéssel szerzett tulajdoni hányad mértékét először 288/900 részben jelölte meg, amely megegyezik az elsőfokú bíróság által meghatározott tulajdoni hányaddal, vagyis az elsőfokú bíróság a ráépítésre vonatkozó jogszabályokkal összhangban hozta meg a döntését.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében felülbírált [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az I. rendű alperes fellebbezése részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, arra alapított érdemi döntésével azonban az Fővárosi Ítéltábla nem minden tekintetben értett egyet, ezért azt - a következőkben kifejtésre kerülő indokok alapján - részben megváltoztatta.

A Fővárosi Ítéltábla előrebocsátja, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének a rendelkező része nem felel meg az eljárási szabályoknak, mivel az egyidejűleg tartalmaz megállapítást és tűrésre kötelezést. Ezeknek az ítéleti rendelkezéseknek az összevetése azt tükrözi, hogy az elsőfokú bíróság a tulajdonszerzés megállapítása mellett annak a jogkövetkezményét is nyomban levonta azzal, hogy a felperes által megszerzett tulajdoni hányad ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzésének a tűrésére kötelezte az I-II. rendű alpereseket. Jogalakító rendelkezésével az elsőfokú bíróság a teljesítésre irányuló elsődleges keresetet bírálta el, mellyel egyidejűleg nincs helye megállapítási kereset érvényesítésének, hiszen a Pp. 123. §-a értelmében megállapítási kereset előterjesztésére csak akkor nyílik lehetőség, ha a felperes a jogviszony természeténél fogva vagy valamely más okból teljesítést nem követelhet. Ezzel az eljárási szabállyal összhangban a felperes vagylagosan érvényesített másodlagos keresetében kérte tulajdonszerzésének a megállapítását, abban az esetben, ha a tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzésének akadályos lenne. A másodlagos keresetet az elsőfokú bíróság nem bírálhatta volna el, hiszen helyt adott az elsődleges keresetnek, ezért ítéletének a rendelkező része nem tartalmazhatna a tulajdonjog megállapítására vonatkozó rendelkezést. A tulajdonjog bejegyzésének a tűrésére vonatkozó kötelezést indokolja a felperes tulajdonszerzése, ezért annak megállapítása az ítélet indokolására tartozik. Ennek az eljárási hibának az orvoslása végett a Fővárosi Ítéltábla mellőzte az elsőfokú bíróság ítéletének a rendelkező részéből a felperes tulajdonszerzésének a megállapítását.

Az I. rendű alperes a fellebbezési eljárás során is fenntartotta azt a védekezését, hogy a társtulajdonosok között olyan tartalmú megállapodás jött létre, miszerint az új lakóház felépítése ellenére a ráépítők nem szereznek tulajdonjogot. A régi Ptk. 205. § (1) bekezdése szerint a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre. Erre figyelemmel védekezése sikerességéhez az I. rendű alperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy a társtulajdonosok egyértelműen

kinyilvánították: a ráépítést követően sem változik meg a tulajdoni hányaduk aránya. Az ebben való megállapodást azonban az I. rendű alperes személyes előadásával maga cáfolta meg, amikor úgy nyilatkozott: „a tulajdonviszonyokról nem esett szó... végül nem egyeztünk meg semmiben” (2.P.22.755/2011/18. számú jegyzőkönyv). Az I. rendű alperes nyilatkozatával összhangban a felperes elvált férje is megerősítette: nem volt olyan megállapodás, miszerint az építkezés ellenére is változatlanul maradnak a tulajdonviszonyok, éppen ellenkezőleg, az elejétől fogva arról volt szó, hogy az építmény teljes egészében az övé és a feleségéé lesz (2.P.22.755/2011/27. számú jegyzőkönyv).

A ráépítésre vonatkozó törvényi szabályoktól eltérő megállapodás bizonyítottságának a hiányában az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a régi Ptk. 137. § (3) bekezdésének az alkalmazásával bírálta el a jogvitát. Az I. rendű alperes a fellebbezési eljárásban már nem tartotta fenn a felperes rosszhiszemű ráépítésre vonatkozó hivatkozását, így a Fővárosi Ítéltáblának csupán abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította-e meg a ráépítés következtében megváltozó tulajdoni arányokat.

A PK 7. számú állásfoglalás IV. pontjában adott iránymutatás szerint az egyes tulajdoni hányadok mértékének a megállapításánál azt kell vizsgálni, hogy a ráépítéskor milyen összeget tett ki az egész ingatlan és a ráépített (hozzaépített) rész értéke. Az nem volt vitás a felek között, hogy a ráépítés teljes egészében meglévő telken belül valósult meg, a korábbi almatároló helyén kialakított lakóépület felépítésével. A számítás elvégzéséhez szükséges adatok az ítélkezés alapjául szolgáló szakértői véleményben teljes körűen megvannak határozva, aszerint a ráépítés befejezésekor, 2005 márciusában 49.408.740 forint volt az ingatlan egészének a forgalmi értéke, amelyen belül a bővítmény értéke - a hozzátartozó telek nélkül - 9.883.693 forintot tett ki (2.P.22.755/2011/44. sorszám alatt csatolt szakvélemény 21. oldala). Az elsőfokú bíróságnak is ezen adatokon alapján kellett volna elvégeznie a tulajdoni arányszámítást, mivel a szakvélemény egyértelmű a tekintetben, hogy a 17.376.336 forint nem csak a bővítmény értékét foglalja magában, hanem az ahhoz tartozó - a ráépítéssel nem érintett, ezért a tulajdoni arányok meghatározása során figyelmen kívül hagyandó - telek értékét is. E tekintetben az elsőfokú bíróság számítása módosításra szorult, amit a Fővárosi Ítéltábla a következők szerint végzett el.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a felperes nyilatkozatához igazodóan csupán egyetlen falra és födémre korlátozódóan vette figyelembe az építkezés során felhasznált bontott anyagoknak az értékét (2.P.22.255/2011/44. sorszám alatt csatolt szakértői vélemény 27. oldalán kidolgozott „2. változat”). A felperes elvált férjének a vallomása ugyanis - az I. rendű alperes fellebbezési érvelésétől eltérően - nem utal arra, hogy négy fal maradt volna meg, hiszen nyilatkozata szerint a tárolót visszabontották, és csak egyetlen áthidaló födémét tartottak meg a tartópillérrel együtt.

Az elbontott almatároló és az ahhoz tartozó fészker eredetileg fele-fele arányban illetve volna meg a felperest és az I. rendű alperest, így az újra felhasznált anyagok értékének is a felét kell figyelembe venni a ráépítés értékének a meghatározásakor, ami azt jelenti, hogy a bővítmény

értékének a 15% a fele-fele arányban oszlik meg a felek között ($9.883.693 \cdot 15\% = 1.482.554$; $1.482.554 : 2 = 741.277$).

Az előzőekben vázolt korrekció elvégzése után a ráépített rész értékeként ($9.883.693 - 741.277 =$) 9.142.416 forintot kell figyelembe venni, ami az ingatlan egészének a ráépítéskori értékéhez viszonyítva 185/1000 hányadra kiterjedő felperesi tulajdonszerzést jelent ($9.142.416 : 49.408.740 = 0,1850$). A fennmaradó 815/1000 tulajdoni hányad a ráépítést megelőző tulajdoni arányoknak megfelelően oszlik meg a nyilvántartott társtulajdonosok között, vagyis - tized helyi értékű kerekítést alkalmazva - az I. rendű alperes tulajdoni hányada 181/1000-re, míg ...néé 453/1000-re csökken.

A felperes tulajdonszerzése a törvény erejénél fogva a ráépítés befejezésekor következett be, vagyis az ingatlan-nyilvántartáson kívüli jogszerzésére figyelemmel, a régi Ptk. 116. § (1) bekezdése értelmében jogosan tart igényt arra, hogy tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartás feltüntesse. Ennek megfelelően a Fővárosi Ítéltábla a megszerzett tulajdoni hányad mértékének a módosítása mellett helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletének a tulajdonjog bejegyzésének a tûrésére vonatkozó rendelkezését.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatásához igazodóan megváltoztak a pernyertesség-pervesztesség arányai, mivel a felperes fellebbezése mindössze 60%-ban vezetett eredményre. A Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében a Fővárosi Ítéltábla ehhez az arányhoz igazodóan osztotta meg a felek között a perköltségeket.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta: ráépítés címén a felperes javára bejegyzendő tulajdoni hányad mértékét - a rendelkező részben foglaltak szerint - csökkentette, és kereseti illeték megfizetésére kötelezte a felperest, egyidejûleg leszállította az alperes által fizetendő perköltségnek, valamint az állam által viselt illetéknek az összegét, míg egyebekben helybenhagyta azt.

Az I. rendű alperes fellebbezése hozzávetôlegesen 40%-ban vezetett eredményre, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében köteles megtéríteni a felperes részére a jogi képviselete ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költségének az arányos részét. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és az (5) bekezdése alapján a pertárgy értékéhez igazodóan állapította meg.

Az I. rendű alperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéknek a pervesztességével arányos részét a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a 15. § (1), (3) bekezdései szerint a felperes köteles megfizetni, míg az illeték fennmaradó részét az IM rendelet 13. § (1) bekezdése és a 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2015. május 6.

Dr. Sághy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Csordás Csilla s. k. Dr. Kincses Attila s. k.
előadó bíró bíró

Fővárosi Ítéltábla
7.Pf.21.376/2014/11.

ZÁRADÉK

A végzés 2015. október 29. napján
jogerőre emelkedett.

Budapest, 2015. november 9.

Dr. Sághy Mária s. k.
a tanács elnöke

A Fővárosi Ítéltábla dr. Rózsavölgyi Ágnes ügyvéd (fél címe 2) által képviselt felperes neve (...) felperesnek - a Dr. Sági György Ügyvédi Iroda (fél címe 3) által képviselt I.rendű alperes neve (alperes címe.) I. rendű, a Magyar Államkincstár (fél címe 1) által képviselt II.rendű alperes neve II. rendű alperesek ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Ítéltábla 2015. május 6. napján kelt, 7.Pf.21.376/2014/4. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 5. sorszám alatt benyújtott kijavítási kérelem folytán meghozta a következő

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla az I. rendű alperes kijavítás iránti kérelmét elutasítja, és kötelezi az I. rendű alperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg a felperesnek 5.000 (ötezer) forint összegű perköltséget.

Egyidejűleg hivatalból elrendeli a 7.Pf.21.376/2014/4. számú ítélet 5. oldal, 5. bekezdésében az indokolási résznek a kijavítását akként, hogy a „felperes fellebbezése mindössze 60%-ban vezetett eredményre” tagmondatban a „fellebbezése” helyett a „keresete” kifejezést alkalmazza.

A végzés kijavítási kérelmet elutasító rendelkezése ellen a kézbesítéstől számított - 15 napon belül - fellebbezésnek van helye, amelyet a Fővárosi Ítéltáblánál kell 4 példányban benyújtani.

Indokolás

Az I. rendű alperes arra hivatkozással kérte a jogerős ítélet kijavítását, hogy a Fővárosi Ítéltábla tévedésből felcserélte a felek megjelölését, amikor őt kötelezte 60.700 forint fellebbezési eljárási költség megfizetésére a felperes javára. Vélekedése szerint a felperest

kellett volna kötelezni fellebbezési eljárási költségeinek a megtérítésére, hiszen a jogerős ítélet indokolásából megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellen bejelentett fellebbezése 60%-ban eredményre vezetett. Rámutatott: az ítélet indokolása is elírást tartalmaz, abban tévesen szerepel, hogy a felperes fellebbezett, hiszen a felperes csupán az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

A felperes a kijavítási kérelemre tett észrevételében a kérelem elutasítását kérte. A pernyertesség-pervesztesség arányaira vonatkozó számításokból levezette, hogy a jogerős ítélet e tekintetben helytálló arányszámot tartalmaz, hiszen a felemelt kereseti kérelemhez viszonyítva a pernyertessége 60%-nak felel meg. Ebből következően a jogerős ítélet azt is helyesen tartalmazza, hogy az I. rendű alperes pernyertességének az aránya mindössze 40%, így a perköltség viselésre vonatkozó rendelkezés nem szorul kijavításra.

Az I. rendű alperes - a jogerős ítélet rendelkező részét érintő - kijavítási kérelme megalapozatlan.

A Pp. 224. § (1) bekezdése értelmében a határozat kijavítására - akár kérelemre, akár hivatalból - akkor kerülhet sor, ha azt névcseré, hibás névírás, szám- vagy számítási hiba vagy más hasonló elírás terheli. A kijavítás tekintetében a bíróság nincs kötve a felek kérelméhez, a kijavítást hivatalból is bármikor elrendelheti.

Az I. rendű alperes helyesen mutatott rá, hogy a jogerős ítélet indokolási részét leírási hiba terheli. A határozat indokolása ugyanis egyértelmű a tekintetben, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellen kizárólag az I. rendű alperes jelentett be fellebbezést (3. oldal 2. bekezdés). Ennek ellenére az elsőfokú bíróság ítélete perköltségviselésre vonatkozó rendelkezésének a részbeni megváltoztatását indokoló okfejtés azt tartalmazza, hogy „a felperes fellebbezése mindössze 60%-ban vezetett eredményre” (5. oldal 5. bekezdés). Szövegkörnyezetére figyelemmel ez a tagmondat nyilvánvalóan elírást tartalmaz, hiszen az elsőfokú eljárás során felmerült perköltségek viselésének a kötelezettsége a pernyertesség-pervesztesség arányához igazodik, ami a kereset eredményessége alapján határozható meg. Az I. rendű alperes azonban csupán jelezte a Fővárosi Ítéltáblának a leírási hibát, de a kérelme nem terjedt ki ennek az elírásnak a kijavítására. A Fővárosi Ítéltábla ezért a Pp. 224. § (1) bekezdése alapján hivatalból rendelkezett a kijavításról oly módon, hogy a hibásan használt „fellebbezés” helyett a szövegkörnyezetbe illeszkedő szakkifejezést alkalmazta. A kijavítás következtében a mondat helyes szövege a következő: „Az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatásához igazodóan megváltoztak a pernyertesség-pervesztesség arányai, mivel a felperes keresete mindössze 60%-ban vezetett eredményre”.

Az I. rendű alperes a fellebbezési eljárási költségviselési kötelezettségre vonatkozó rendelkezés kijavítását kérte akként, hogy a Fővárosi Ítéltábla a felek megjelölésének a felcserélésével ne őt, hanem a felperest kötelezze fellebbezési eljárási költségének a megtérítésére. A rendelkezéshez fűzött magyarázatot a jogerős ítélet indokolási része

tartalmazza (5. oldal utolsó bekezdése). Ebből kitűnően az I. rendű alperes fellebbezése kisebb részben, mindössze 40%-ban vezetett eredményre, ezért ő köteles megtéríteni a felperes részére a jogi képviselte ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költségének az arányos részét. A fellebbezési eljárási költségviselésre vonatkozó rendelkezés tehát teljes összhangban áll az ítélet indokolásával, vagyis a rendelkező részt nem terheli elírás, így nincs ok az I. rendű alperes fellebbezési eljárási költségviselési kötelezettségét megállapító rendelkezés kijavítására.

A Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében a megalapozatlan kérelmet előterjesztő I. rendű alperes köteles megtéríteni a felperes részére a kérelem elbírálásával összefüggésben a jogi képviselte ellátásával felmerült eljárási költségét. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (4), (5) és (6) bekezdései alapján, a tényleges ügyvédi tevékenység arányában mérlegeléssel állapította meg.

Az Itv. 57. § (1) bekezdés g) pontja szerint az eljárás illetékmentes, ezért az eljárási illeték viseléséről rendelkezni nem kellett.

A hivatalból elrendelt kijavítás a jogerős ítélet indokolási részét érinti, ezért a Pp. 224. § (4) bekezdése értelmében a végzésnek ez a része nem támadható fellebbezéssel. Ugyanakkor az I. rendű alperes kérelme a jogerős ítélet rendelkező részét érinti, ezért a 2/2008. (V. 19.) PK vélemény II. pontjában adott iránymutatás szerint a végzésnek a kijavítási kérelmet elutasító rendelkezése ellen a Pp. 224. § (4) bekezdése és a 233/A. §-a értelmében fellebbezésnek van helye.

Budapest, 2015. szeptember 30.

Dr. Sághy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Csordás Csilla s. k. Dr. Kincses Attila s. k.
előadó bíró bíró